

1. Магушинець І.І. / La Questione della lingua / І.І. Магушинець. – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2005. – 391 с.
2. Puppo Mario, Baroni Giorgio / Manuale critico-bibliografico per lo studio della letteratura italiana / M. Puppo, G. Baroni. – Torino: Società Editrice Internazionale, 1994. – 594 р.
3. Lanuzza S. / Storia della lingua italiana / S. Lanuzza. – Milano: Tascabili economici Newton, 1995. - 193 р.

УДК 811.1'373.7-115(043)

Сабадаш Ю.С., зав. каф., професор

ІТАЛІЙСЬКА ГУМАНІСТИЧНА ПЕДАГОГІКА: (ШКОЛИ ГУАРІНО ДА ВЕРОНА І ВІТТОРІНО ДА ФЕЛЬТРЕ)

Відродження є яскравим періодом в історії культурного розвитку Європи, який припадає на XIV - початок XVII ст. Від інших етапів у розвитку культури його відрізняє величезний інтерес до людини. Вірячи в добру природу людини і міцне соціальне начало у ній, гуманісти саме на людину поклали усі свої надії, але на людину належним чином виховану. Тому цілеспрямоване виховання розглядалося як найефективніший засіб удосконалювання самої людини, а через неї і довершеності суспільства, в якому людина живе.

Якщо ж говорити безпосередньо про педагогіку, то на кінець XIV-XV ст. припадає злет педагогічної думки. Саме в цей час була написана більшість трактатів з виховання, сформувалася педагогічна думка італійського гуманізму як суцільне явище, з'явилися і знамениті гуманістичні школи Гуаріно да Верона і Вітторіно да Фельтре, які прославили Італію.

Всі свої педагогічні теорії італійські гуманісти прагнули перевірити на практиці. Перші практичні досвіди почали Вітторіно да Фельтре, що заснував під Мантуєю школу «Casa Giocosa» («Радісний будинок») і Гуаріно да Верона. Ці італійські гуманістичні школи явили собою яскравий приклад творчого підходу до проблем виховання. Поєднуючи наукове та творче начало, розвиваючи як логічне, так і художнє мислення, воно орієнтувало дитину на земне активне життя.

В програму освіти шкіл входили такі предмети, як історія, моральна філософія, граматики, поезика, музика, арифметика, природознавство, медицина, право... Знайомство з усіма сферами знання, вважали вчителі, корисне кожному учню, але поглиблене вивчення тієї або іншої науки повинне передбачати особливу схильність до неї.

В школах величезну роль відводили природі, яка виступала то як служителька всемогутнього Бога, то як божественна природа, або Бог, то як творець всього сущого. Викладачі постійно зверталися до її доброти і мудрості (жодною мірою не заперечуючи релігію).

Дітям прищеплювалися благочестя, любов до батьків і батьківщини, повага до старших, шанування вчителів, любов, розуміння й смак до мистецтва.

Велику увагу приділялося праці, бо бездіяльність та лінивість дітей живлять дурні думки і розбещують їх.

Фізичне виховання розглядається як необхідний елемент виховання взагалі. Педагоги визначають адекватність навантаження, з огляду на особливості віку і природної будови тіла, аби не стомлювати надмірно учнів, тому що головне - виховання міцної душой і тілесно здорової людини, а не підготовка атлетів.

Школи мали високі вимоги і до вчителів, які повинні бути не тільки прекрасно освіченими професіоналами, але і людьми високоморальними, здатними розуміти і виховувати дитину.

В цілому дитина в гуманістичних школах являє собою особистість активну, всебічно освічену, соціально і суспільно орієнтовану, з почуттям власної гідності. Їй властиві мужність, фізична та духовна стійкість; спроможність проявляти себе в різних сферах діяльності, що й було доведено практикою гуманістичних шкіл Вітторіно да Фельтре і Гуаріно да Верона.

УДК 821.131.1'06-3.09(043)

Скрипник Д.В., асистент

ІРОНІЧНА ГРА ПОСТМОДЕРНІЗМУ АБО РОЗГАДКА ПОЕТИЧНОГО СТИЛЮ АЛЕССАНДРО БАРІККО

Суперечки про постмодернізм почалися з моменту його виникнення і продовжуються до цих пір. Складність і неоднозначність цього феномена породжує вельми широкий спектр його оцінок – від визнання постмодернізму найактуальнішою частиною сучасної культури до його повного неприйняття і інтерпретації як вірусу, розкладаючого сучасну культуру [3, 26].

Постмодернізм - одна з кардинальних і актуальних проблем як сучасної інтелектуально-духовної та художньої культури, так і науково-дослідницької думки. Незважаючи на значущість дослідних робіт І.П. Іл'їна, Н.Б. Маньківської і статей Л.Г. Андрєєва, Д.В. Затонського, Н.А. Соловйової та інших, у вітчизняній критиці і монографіях увагу зосереджено головним чином на російському постмодерні, як, скажімо, в роботах М. Н. Липовецького, І.С. Скоропанової, М.М. Епштейна [1, 32].

Кожен процес має початок, певний розвиток, наслідки та вплив. Якщо аналізувати літературний процес у цілому, то ми можемо порівняти його розвиток з розвитком за спіраллю. Це стосується будь-якої літературної доби: скажімо, романтизм видавався хаосом на межі XVIII-XIX століть, так само як модернізм - на межі XIX-XX століть. Тож не випадково зараз, на початку XXI століття, до певної міри хаотичною видається література постмодерну. Публікацій про неї вистачає, кількісно вони вже перевершили саму цю літературу.

Звичайно, кожен із літературознавців пропонує свою «модель» або «карту-схему» «постмодерністського хаосу» [2, 22].

Реакцією постмодернізму на модерністську концепцію світу як хаосу стає освоєння цього хаосу, перетворення його на середовище існування людини. Якщо фундамент класичної традиції становили образність, ієрархія цінностей, суб'єктність, то постмодернізм спирається на зовнішню «зробленість», конструювання, антиієрархічність, об'єктність [2, 11].

Актуальність дослідження полягає в маловивченості постмодерністської італійської літератури, і, безпосередньо, творчості її яскравого представника, Алессандро Барікко. До того ж, навіть італійське літературознавство не володіє авторитетною дослідницькою роботою по творчості Алессандро Барікко.

Найвідомішими творами Алессандро Барікко визнані: *«Замки гніву»*, *«Море-океан»*, *«Легенда про піаніста»*, *«Шовк»*, *«City»*, *«Без крові»* і т.д. [2, 200].

Авторський стиль є своєрідною, історично обумовленою, складною системою засобів і форм словесного вираження, характерною для конкретного автора.

Індивідуальний авторський стиль в художніх творах визначається особливостями використання стилістичних засобів і прийомів разом із структурною організацією тексту і вибором лексичних одиниць. Авторський стиль - індивідуальний для кожного письменника, але не дивлячись на це, саме авторські стилі різних авторів формують літературні течії і стилі, в яких вже виявляються межі узагальненої творчої манери. Авторський стиль обумовлений суб'єктивними чинниками, він залежить від того, як автор виражає і підносить різні явища і описи.